

tagne for at betrygge imod, at et Lig af en Person, som er kommen af Dage ved en Forbrydelse, brændes. Det er jo alle Vegne en Indvending, der er fremkommen mod Ligbrændingen i det hele, at den fjerner Sporene af Forbrydelser, navnlig af Giftmord. Det er ikke saa sjældent Tilfældet, netop ved Giftmord, at Mistanken om, at en saadan Forbrydelse er begaaet, først kommer op nogen Tid efter, at den paa-gældende er begravet, og et af de vigtigste Midler til at konstatere, om Forbrydelsen er begaaet eller ikke, er da en Undersøgelse af Liget, navnlig af, om der er Arsenik eller deslige i dets Mave. Derfor er der fra mange Sider indvendt mod Ligbrændingen, at den frembyder den Fare, at Sporene af begaaede Forbrydelser kunne udflettes, og saaledes Forfølgningen og Afstraffelsen af disse gøres vanskelig. Jeg tror derfor, at det, for saa vidt det ikke er Meningen, at dette allerede skulde ligge i den administrative Myndighed, Ministeriet har efter § 5, i hvilket Tilfælde jeg dog tror, at denne Bestemmelse maatte affattes lidt videre, end den er affattet, vil være nødvendigt, at der indsættes nogle Bestemmelser i saa Henseende, og saadanne Bestemmelser findes da ogsaa i de andre Steder gældende Ligbrændingsreglementer. Det er Bestemmelser, som navnlig gaa ud paa, at der skal tilvejebringes en Lægeattest, før Ligbrændingen kan foregaa. Nogle Steder er det foreskrevet, at det skal være en Embedslæges Attest, og andre Steder, at Attesten skal udstedes af den behandlende Læge, det vil sige, den Læge, som har behandlet den afdøde i hans sidste Sygdom. Der skal altsaa forevises en Attest fra en Læge om, at der efter Ligets Udseende eller efter, hvad der for øvrigt er ham bekendt, ikke kan være Mistanke om en begaaet Forbrydelse som Dødsarsag. Naar en saadan Attest produceres, og Politiet i øvrigt tillader det — naar der altsaa ikke er begyndt kriminel Tiltale, eller andet af denne Art foreligger — kan Ligbrændingen foretages. Jeg tror, som sagt, at der paa dette Punkt vil savnes nogle Bestemmelser i Lovforslaget, eller at der dog, hvis det er Meningen, at dette Forhold skulde kunne ordnes administrativt, bør være en noget fyldigere Redaktion af § 5. Ellers kan jeg i det hele tiltræde Lovforslaget, og navnlig finder jeg det fuldkommen rigtigt, at Lovforslaget udelukkende gør Ligbrænding afhængig af vedkommende afdødes egen Vilje, men derimod ikke hjemler de efterladte nogen Afgang til at lade den afdødes Lig brænde, naar der ikke foreligger nogen Viljestilkendegivelse fra dennes egen

Side om, at dette ønskes. Jeg betragter dette som en Fordel i Lovforslaget i Sammenligning med den Ordning, der i saa Henseende finder Sted flere andre Steder. Altsaa jeg tror, at de enkelte Ting, som jeg fra min Side kunde ønske iagttagne ved denne Sags videre Behandling, ere saadanne, som man formentlig uden Vanskelighed vil kunne blive enig om.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: (G003): Saaledes som dette Lovforslag er affattet, indeholder det intet, som griber direkte ind i de Interesser, som ere under Kirkeministeriets Varetægt. Som den ærede Forslagsstiller selv bemærkede, kan det imidlertid utvivlsomt forudses, at hvis Forslaget bliver til Lov, vil der snart rejse sig det Spørgsmaal, om det vil blive Folketirkens gejstlige tilladt at medvirke ved en Fordømmelse af den her berørte Art, og det er derfor, jeg skal udtale mig ganske kort om dette Punkt, som, hvad dette Lovforslag angaar, alene vedrører mig. Jeg vil da gøre opmærksom paa, hvad i øvrigt upaatvilelig er alle bekendt, saaledes ogsaa den ærede Forslagsstiller, at ifølge den gældende kirkelige Ordning er det ikke tilladt Folketirkens gejstlige at medvirke i nogen kirkelig Funktion ved en Fordømmelse af denne Art. Naar der da nu er eller vil blive Spørgsmaal om en Forandring i de gældende Regler i saa Henseende, vil det jo være naturligt, at en saadan Forandring ikke træffes, uden at man har indhentet og hørt Erklæringer fra dem, som ifølge de bestaaende Forhold nærmest maa betragtes som Talsmænd for Kirken og som kompetente til at udtale, hvad der er stemmende med Kirkens Lære og Tradition. En saadan Udtalelse, som kunde have Betydning i Djebkliftet, har jeg imidlertid ikke. Det er Folketinget bekendt, at der for den Forhandling, hvortil den ærede Ordfører sigtede, som fandt Sted her i Begyndelsen af 1883, forelaa Udtalelser fra Rigets Biskopper og en derpaa grundet Udtalelse, altsaa indhentet i 1882, fra Kirkeministeriet. Senere har Kirkeministeriet ikke, for sit eget Vedkommende i alt Fald ikke, indhentet nogen Erklæring til Vejledning for sig paa dette Punkt fra de gejstlige Myndigheder. I 1886 blev der efter et Ønske, som man vilde mødekomme, fra den Højesteretsfagfører, som førte den Sag for Ligbrændingsforeningen imod Ministeriet, der fandt sin Afslutning i 1890, indhentet en Erklæring fra dem, der efter hans Udtalelse maatte være kompetente til at afgive en saadan Erklæring om Ligbrændingens Forhold til de kirkelige Ritu-